

Bez názvu - depot

V Muzeu v Českém Krumlově stál chlapík s nezdravě bledou pletí. Na sobě měl džínovou bundu a přes hlavu kapuci. Ruce zabořené hluboko v kapsách. Pohledem studoval vystavené předměty a na každém se zastavil pohledem. U dvou nápažníků a deseti hřiven z Nové Vsi povytáhl obočí. Rozhlédl se kolem, ale až na jednu školní skupinu bylo muzeum prázdné. Vyndal ruce z kapes a ukázaly se četné puchýře, které až doted' skrýval za látkou svých džínů. A pak už nebylo vidět nic.

Když jsem se ráno probudil, měl jsem přeležené snad všechny svaly v těle. Mamka se se mnou nepárala a vytáhla mě z postele jako pytel brambor. Slezl jsem ze své palandy a vydal jsem se na zdlouhavou cestu o dvě místnosti dál – do kuchyně. Sedl jsem si v rozespalosti na místo mojí ségry, a když se (moje ségra) uráčila vylézt z postele, spustila hysterický záchvat typu: „MAMI ON SEDÍ NA MÉM MÍSTĚ!!!!!! VYŽEŇ HO!!!!!!“.

Potom, co jsem se, po milionu škrábanců a kousanců, nakonec rozhodl ustoupit, vstal i brácha. Pozdravil a začal jíst. Řídil jsem se jeho příkladem a nalil jsem si do müsli mléko. Pomalu jsem ho po lžičkách nabíral a vychutnával jsem si jeho chuť. Po jídle jsem se malátně vydal zpět do pokoje. Převlékl jsem se trochu důstojněji, protože jsem si vzpomněl (a taky mi to moje mamka asi stokrát připomněla), že jdeme do muzea. Po pěti minutách velmi nudného upravování, do kterého mě také mamka donutila (ty rodiče...), jsem vyšel z domu. Stačil jeden závan studeného větru, abych pochopil, že tři minuty ranního česání odletěly i s listím, které si vítr odnášel sebou. Povzdechl jsem si a vydal jsem se do školy. Seběhl jsem poslední kopeček na mojí zdlouhavé cestě a uviděl jsem před sebou střechu českokrumlovského gymnázia. Pomalu jsem vešel do šatny a začal jsem se převlékat. Byl jsem tak rozespalý, že jsem si ani nevšiml Adama, který se mi přilepil na záda a v nestřežené chvíli na mě skočil. Lekl jsem se tak, že by se ve mně krve nedořezal. Zařval jsem na něj něco do bláznů a potom jsme šli společně na první hodinu.

O Adamovi bych vám asi měl říct něco víc. Je to můj nejlepší kámoš už od páté třídy. Je stejně velký jako já a má na rozdíl ode mě vlasy černé jako uhel. Je trochu šílenej. A společně jsme postrach učitelů. První tři hodiny uběhnou jako obvykle: totální a nesnesitelná nuda. Při chemii jsme udělali malý požár na Honzově hlavě a vysloužili jsme si za to čtvrt hodiny řvaní naší paní chemikářky. Ale alespoň jsme zabili trochu času. A možná jsem i zapůsobil na Alici.

Alice, to je holka mých snů. Je hezká, má středně dlouhé vlasy a je prostě super. Je hodná, vtipná a je s ní furt sranda.

Pátou hodinu jsme měli vyrazit do muzea. Seřadili jsme se před školu a za hlasitého povyku jsme čekali na pana učitele třídního. Prošli jsme celé město a dorazili jsme do cíle naší cesty. Ve vitrínách tam ležely nějaké krámy z doby bronzové. Depoty, které si lidé zakopávali, než šli do boje, s mylnou představou, že se jednou vrátí a poklady si vykopou. Podivný chlápek v džínové bundě si to všechno prohlížel. Najednou se zastavil pohledem na depotu z Nové Vsi a vytáhl ruce z kapes. Potom mu z nich vytrysklo oslňující bílé světlo a propukl totální chaos. Nepamatuju si to přesně, ale najednou všechny vitríny praskly, depoty v nich se rozzářily a začal foukat silný vítr. Já jsem v tu chvíli nic necítil, pořád jsem sledoval toho chlápka, který se choval jakoby nic a bral zrovna ten depot, který před chvílí hypnotizoval očima. Jeden ze dvou nápažníků (nebo jak se to jmenovalo) si nandával na ruku. Ani nevím proč, ale rozběhl jsem se a skočil na něj. Zaměřil jsem se na ten nápažník. Chlápek zareagoval až moc pozdě. Když jsem si nápažník nasadil na ruku, ucítil jsem najednou neuvěřitelnou sílu. Jako kdybych mohl prorazit zed' jenom holou rukou.

Ten chlapík se na mě podíval a na tváři se mu objevil zlomyslný škleb. Natáhl ke mně ruku, jako by si myslel, že mu ten nápažník dám. Místo toho jsem pronesl: „Kdo jste, pane?“ Hlas se mi třásl. Napůl vztekem, napůl strachem. Strachem o mě, o spolužáky a hlavně o Alici. Muž se zasmál a chraplavě odpověděl: „Spíš bych se měl

zeptat já tebe, kdo jsi a jak dokážeš odolat mým kouzlům“. Potom co zrovna řekl jsem měl v hlavě tak jeden bambilion otázek (matematikářům se za to číslo omlouvám, protože ani nevím, jestli existuje, ale v tu chvíli jsem měl úplně jiný starosti než je matika). „K-kouzla?“, vykoktal jsem zaraženě, „vždyť kouzla přece neexistují!“ Muž se zasmál pronikavěji: „To vyprávěj svým dětem. Prý kouzla neexistují... Jak tedy vysvětlíš tohle?“, pousmál se a ukázal na jednu starobyloou rozbitou vázu. Střepy se vznesly a zacelily se. Potom zavřel pěst, váza doslova vybuchla a střepy okamžitě odnesl silný vítr. Stál jsem naproti muži v bundě a koukal mu do obličeje. Trochu se zamračil a řekl: „Ale konec už hraní, dej mi ten nápažník. Nebo to půjde po zlém!“ Nasadil jsem vdorný výraz (i když jsem se v tu chvíli mohl podělat strachy) a zakřičel jsem: „Tak si pro něj pojď!“ A rozkročil jsem se, připravený na útok. Ten po chvíli doopravdy přišel. Muž na mě namířil ruku a z té vyšlehl pravý a nefalšovaný blesk. Čekal jsem hodně, ale tohle fakt ne. Už jsem viděl sám sebe rozsypaného na popel a toho chlapa, jak ten popel prohledává a nakonec vítězoslavně drží nápažník. Máchl jsem rukou před sebou a blesk se prostě zastavil. (Fakt, nekecám!) A když jsem sevřel ruku v pěst, stala se z něj alobalová hůl několik metrů dlouhá, která se postupně kroutila jako v ohni a nakonec po ní zůstala jen hromádka popela. Nevím, kdo se tvářil překvapeněji – jestli já nebo ten chlap. Využil jsem příležitosti a praštil ho do brady, až mu vypadlo několik zubů. Mávl jsem rukou a on zůstal viset ve vzduchu. Tentokrát jsem byl ve výhodě a zařval jsem na něj skoro až hystericky. „Kdo jseš a proč chceš ty depoty?“!!! On se usmál (ano, opravdu se usmál) a řekl: „Jsem jeden z hlavních kouzelníků Černého kruhu. Tyto depoty jsou tak magické, že by mohly být klíčem k našemu cíli. Zničení planety“. To mi trochu vyrazilo dech. Právě jsem měl na paži něco, co by mohlo zničit svět. Namířil jsem na něj rukou a představil jsem si, jak mu jeho nápažník sklouzává z ruky a přistává mi na dlani. Opravdu se to stalo (což super). Nápažník mi vlétl do ruky a potom začal levitovat nad ní. Představoval jsem si, jak se kolem něj dělá velmi tlustá platinová skříňka a ta se přenáší někam k prameni Amazonky. Tam se zabořila do bahna. Totéž jsem udělal i se svým nápadníkem. Ten jsem poslal pro změnu na okraj sopky, kde se zabořil do lávového prachu. Pak jsem vyčerpáním omdlel.

Když jsem se probral, stála u mě celá třída. Byl jsem v nemocnici. Zeptal jsem se, co se stalo. Adam mi chtěl odpovědět, ale Alice byla rychlejší. Když promluvila, bodlo mě srdce. „Nebudu to nijak protahovat. Ležel jsi tam a ten neznámej chlápek křičel a chtěl tě zabít. Měl nůž a-a potom začalo zářit bílé světlo a on prostě zmizel. Ještě něco řekl a mávl na tebe rukou. Doufám, že jseš v pohodě. Všichni se o tebe dost báli, Alexi.“ Usmála se, „teda kromě Honzy. Pořád ti nemůže odpustit ty hořící vlasy.“ (To mě nepřekvapuje.) Otočím se a vytáhnu něco z kapsy. Ostatní odejdou, protože je sestřička vyžene. Rozložím papír a na něm stojí: *Ještě se uvidíme, ty jeden skrč ku. Nezabil jsem tě jenom proto, že mě zajímáš.*

U postele mi leží balíček a u něj je krátký vzkaz napsaný mnohem úhlednějším písmem: JESTLI SE CHCEŠ DOZVĚDĚT VÍC O SVÝCH SCHOPNOSTECH, PŘIJĎ ZÍTRA K MUZEU.

Otevřel jsem balíček a v něm byl zbytek depotu. Deset bronzových hřiven. Byl jsem moc unavený, abych se zajímal o to, kdo mi balík poslal. Usmyslel jsem si ale, že k muzeu přijdu. Spánek se dostavil rychle. A já mu plně podlehl.

Autor: K. S.